

dette Slags Beskatning udtrykkeligt i Loven er paabudet at skulle lignedes paa Næringen, da maa jeg, næst at henholde mig til de ærede Talere, jeg allerede har paaberaabt mig, tillige finde, at det efter mit Skjøn ikke er tilraadeligt at paabyde Kjøbstæderne, hvorledes de skulle ligne denne Krigsskat. Der er saadanne forskjellige Maader i de forskjellige Kjøbstæder at ligne Skatten paa, at jeg troer, at man bedst overlader til Communalbestyrelsen selv at ordne det, og jeg vil troe, at det var rigtigst, at man lignede en Skat paa Formuen og ikke paa Næringen. Nu er vel Formuen allerede beskattet derved, at Den, som eier en Capital eller Obligationer, betaler Formuesskat efter Renterne; men der er Mange i Kjøbstæderne, som have store Varelagere, og desuden ere der Skibsrederne, hvilke sidste allerede ere nævnte, og med Hensyn til hvilke jeg heller ikke kan finde det passende, at de skulle være undtagne fra Skatterne, saa at jeg rigtig nok troer, at det ikke er rigtigst, naar Næringen alene skal være Grundlaget for Skatteligningen. Paa Landet ere 2 Skjæpper Hartkorn fritagne for at svare Krigsskat, og, hvad der ikke er over 4 Skpr., skal kun bære $\frac{1}{2}$ Krigsskat. 3 Kjøbstæderne ere vel de Bygninger, som ere asurerede til 200 Rbd. fritagne for Krigsskat; men det er meget faa Bygninger, som ere asurerede saa lavt, og jeg finder derfor ikke, at Kjøbstæderne i denne Retning, ere satte i lige Forhold med Landet. Forsaavidt der tilfjattes en Forandring i Skattebyrden paa Landet, er det ligeledes af den nævnte Minister blevet anført, at en enkelt Godseier har maattet betale hele sin Landgilde i Krigsskat. Der ligger ikke Andet for os, end en Udtalelse fra Ministeriet, og jeg maa saaledes antage, at Godseieren i slige Tilfælde kun har havt liden Landgilde af sit Gods, og maaskee derimod store Tiender. Jeg antager, at det kan være al den Skat, han har givet, maaskee ogsaa har været af hans Formue, som han har havt udestaaende i Obligationer, og ved at sammenligne dette er Misforholdet muligt kommet frem. Jeg kan derfor heller ikke erkjende, at et saadant Motiv til, at Fæsterne skulde overtage den halve Krigsskat iaar, medens de ellers kun havde $\frac{1}{3}$, kan være fyldestgjørende. Det er ligeledes anført, at

Kornpriserne ere lave, og at man derfor ikke godt kunde paalægge Godseierne at betale iaar saaledes som ellers det Halve. Men, der til maa jeg svare, at Kornpriserne ogsaa ere lave for Bonden, og dertil kommer, at Godseierne faae deres Indtægter Netto, uden at indvinde dem ved Omkostninger, hvilke virkelig i de 2 sidste Aar have været overordentligt store. Naar vi nu dertil lægge, at Bonden i de sidste Krigsaar har havt betydelige Kjørslær, som Godseierne have været saa godt som frie for, og som have unddraget ham Heste og de faa Folk, han havde til at drive sin Jord med, saa vil jeg troe, naar jeg tager disse 2 Hensyn i Betragtning, at der aldeles ingen Anledning er til at paalægge Fæsterer at betale iaar mere end ellers. Det var kun dette, jeg paa Sagens nærværende Stadium vilde tillade mig at udtale.

Reergaard: Naar jeg idag har reist mig, for at tale mod det forelagte Udkast i eet af dets allervæsentligste Punkter, da er det mig kjært, at det kan skee i en Retning, hvor Ingen skal mistænke mig for at tale i min egen Stands Interesse. Jeg vil nemlig tillade mig at udtale for Forsamlingen min fulde Overbeviisning om, at det Paalæg, hvorom her er Tale, er i det mindste for en enkelt Klasse af Skatteydere altfor haardt og vistnok for Tiden umuligt at bære. Jeg taler om Landets egentlige Støtte og Rjærne, om Danmarks Jordbrugere. Jeg veed ikke, hvorledes Sagen har stillet sig i andre Egne af Landet, men for den Deel af Landet, hvor jeg boer, tør jeg dristigt udtale det baade som min egen og mangfoldige Andres fulde Overbeviisning, at Lovens Gjennemførelse, saaledes som den er foreslaaet, vil drage mangfoldige Jordbrugeres fulde Udelæggelse efter sig. Jeg er vist ikke den Eneste her i Salen, der har seet, hvorledes den første Termin af den forrige Krigsskat blev udredet uden sølelige Affavn, hvorledes den anden Deel blev betalt med stor Besværlighed, og hvorledes den tredje Deel for en stor Deel endnu henstaaer ubetalt. Vil man nu-atter under de samme ugunstige Conjuncturer paalægge den samme Skat til Udredelse i to istedetfor tre Terminer, da tvivler jeg ingenlunde paa, at man allerede nu kraf-